

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 303/2016
22.09.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица, Слађане Накић Момировић, Јасминке Станојевић и Љубице Милутиновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Весковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Радослав Тирић, адвокат из ..., ради побијања дужникових правних радњи и поништаја уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Шапцу Гж 566/2015 од 04.09.2015. године, у седници одржаној 22.09.2016. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Шапцу Гж 566/2015 од 04.09.2015. године, као о посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Шапцу Гж 566/2015 од 04.09.2015. године, као недозвољена.

Образложење

Решењем Вишег суда у Шапцу Гж 566/2015 од 04.09.2015. године, одбијена је жалба тужиоца као неоснована, а решење Првог основног суда у Београду П 19834/13 од 16.05.2013. године, којим је тужба одбачена је потврђено.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, указивањем на разлоге и услове за примену одредбе о посебној ревизији предвиђеној чланом 404. став 1. ЗПП.

Према новелираној одредби члана 404. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14), ревизија је изузетно

дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Сходно одредби члана 420. став 6. ЗПП одредба члана 404. став 1. ЗПП примењује се и против другостепеног решења.

На основу овлашћења из члана 404. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке. Тужилац у ревизији није пружио доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Образложења побијаних решења за одлуку о одбацивању тужбе тужиоца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени процесног закона – Закона о парничном поступку и примени материјалног права - Закона о облигационим односима и Закона о наслеђивању. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у том смислу одговарају и усклађене су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда, тако да не постоји ни потреба за новим тумачењем права. Из тих разлога, ни у случају прихватања изузетне дозвољености изјављене ревизије тужиоца не би дошло до другачијег одлучивања и повољнијег исхода спора за тужиоца.

Одредба члана 420. став 1. ЗПП прописује да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, а одредба става 6. истог члана да се у поступку поводом ревизије против решења сходно примењују одредбе овог Закона о ревизији против пресуде, па је у том смислу Врховни касациони суд испитао дозвољеност ревизије по општим правилима из члана 410. став 2. тачка 5., у вези са чланом 403. став 3. ЗПП и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према новелираној одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, која право на изјављивање ревизије везује за прописани новчани лимит, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Парнични поступак покренут је 14.03.2013. године тужбом у којој је као вредност предмета спора наведен износ од 751.000,00 динара, који износ је као вредност предмета спора наведен и у уводу побијаног другостепеног решења. Парница је правноснажно окончана доношењем решења Вишег суда у Шапцу Гж 566/2015 од 04.09.2015. године, којим је потврђено решење Првог основног суда у Београду П 19834/13 од 16.05.2013. године. Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем

курсу НБС на дан продношења тужбе (на дан 14.03.2013.2013. године 1 евро је вредео 111,9428 динара), то ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је, на основу одредби чланова 404. и 413., у вези члана 420. став 6. ЗПП, одлучио као у изреци решења.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић